

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire. The woman has red hair styled in an updo with a tiara and is wearing a white lace dress with a pearl necklace. The man is wearing a dark suit jacket over a white shirt. They are looking at each other closely.

Maya Blakeová
Dej mně
mého syna!

MAYA BLAKEOVÁ

DEJ MNĚ MÉHO SYNA!

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě potěší, když se kromě příběhu s dobrým koncem v knížkách, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, dozvím i něco nového. Když autorky zabrousí do oblasti lidského konání a jednání, o němž jsem nic nevěděl, a dají si tu práci, aby všechno vysvětlily.

Tentokrát takovou knížkou je příběh Tary Pammi-ové Software pro lásku, který vychází v edici Sladký život. Hlavní hrdinkou je totiž hackerka, která prolomí bezpečnostní pojistky v programu hlavního hrdiny. Takže autorka si musela leccos načíst o programování, hackování počítačů, bezpečnostních systémech a vůbec spoustě věcí, o kterých bychom nepředpokládali, že mají v romantických příbězích své místo.

A popsala to tak, že jsem všemu (nebo skoro všemu) rozuměl!

V minulosti už jsem se tak poučil o ekologii, burze, restaurování obrazů, výrobě parfémů a spoustě dalších věcí. A dozvědět se něco nového je vždycky fajn, ne?

Už jsem zvědavý, jak bude příběh pokračovat. Na Software pro lásku totiž příští měsíc naváže příběh nazvaný Smlouva s Italem, který je přímým pokračováním. A vše bude ještě o další měsíc později ukončeno třetím dílem série, pojmenovaným Chybička v plánu.

Doufám, že zvědavá jste i Vy, takže se budeme těšit spolu.

S láskou

Váš Harlequin

Maya Blakeová

DEJ MNĚ MÉHO SYNA!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claiming My Hidden Son

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Maya Blake
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7501-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7502-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7503-3 (PDF)

PROLOG

Hučelo mi v uších tak silně, až jsem si říkal, že dostanu mrtvici a způsobím si tak nenapravitelnou škodu, která konečně jednou pro vždy ukončí celý tenhle debakl.

Jenže to by bylo příliš snadné.

A ten titulek...

Měl jsem ho doslova před očima.

AXIOS XENAKIS DOSTAL KVŮLI SVÉ RODINĚ MRTVICI!

Druhá strana mince zůstane pochopitelně skrytá. Novináři, kteří téměř denně vychvalovali zmrtvýchvstání Xenakisů, dokázali totiž velmi rychle otočit. A vytáhnout ze skříně staré kostlivce. Udělali by ze mě slabocha. Zlomeného muže, který si nezaslouží řídit firmu světového formátu.

Stejného, jakým byl i otec.

Dokonce i mého dědečka neprávem zaškatulkovali kvůli jedinému riskantnímu kroku, který poslal jeho celoživotní práci ke dnu. Vzal si tu nálepku s sebou do hrobu.

Kdysi býval představitelem svého oboru, ale špatný výběr partnera ho zničil a zanechal na jméně Xenakis pach neúspěchu, který přetrvával ještě dlouho po jeho smrti a způsoboval škody, jež si vyžádaly neúnavnou práci, abych je napravil. Ale odmítl jsem nechat zemřít rodinné jméno a místo toho jsem hledal odvážná řešení.

Teď už se Xenakisové neměli za co stydět. Naše

jméno se stalo symbolem úspěchu a inovace – vlastnili jsme velkou společnost, která patřila mezi pět set nejlepších firem světa.

Jenže to, co mi tady navrhovali, vzkřísilo strašlivé duchy minulosti, i s těmi jejich chamtivými –

„Axi, posloucháš vůbec? Slyšel jsi, co otec řekl?“ zeptal se můj bratr Neo.

„Samozřejmě, že slyšel. Nejsem hluchý,“ vyštěkl jsem.

„Díkybohu za to.“

Ignoroval jsem ho a upřel pohled na muže, sedícího za velkým starožitným stolem. Z otcových očí číselly obavy a lítost. Znal můj názor na právě diskutované téma.

I když tohle nebyla *diskuse*.

Prostě mě do toho hodili.

„Ne,“ odpověděl jsem stroze. „Musí existovat jiné řešení.“

Napětí v místnosti ještě vzrostlo. Nemohli přece čekat, že zůstanu zticha, když se jednalo o tak vážnou věc.

Dědeček před smrtí určil svým nástupcem ve společnosti mě namísto otce, a následná zášť a vina se ošklivě odrazily v našem vztahu. A já se teď musel postarat, aby to nijak neovlivnilo současnou situaci a můj názor.

Co se stalo, stalo se. Obrátil jsem svět doslova vzhůru nohama, abych obnovil rodinné bohatství. To nemohl popřít ani otec. Proto mě trochu překvapilo, když důrazně zavrtěl hlavou.

„Neexistuje. Tvůj dědeček byl naprosto při smyslech, když učinil toto rozhodnutí.“

„I když ve všem jiném to tak podle ostatních nebylo?“

V hlase mi zazněla sotva potlačovaná hořkost. I po všech těch letech od jeho předčasné smrti ve mně ta nespravedlnost stále vřela jako kyselina. Ten člověk mě naučil všechno, co jsem znal.

„Teď není čas otevírat staré rány, Axiosi,“ zavrčel otec.

Přijal jsem to, ale mlčky jsem zuřil. „Souhlasím. Teď je čas, abychom probrali, jak mě dostat z tohoto nesmyslu.“

Byla naprostá hloupost předpokládat, že se tím něco vyřeší.

„Dohoda, kdy si druhá strana bude moct dělat, co se jí zlíbí? Jak to, že to právníci neroztrhali na kusy?“ dožadoval jsem se odpovědi.

Otec sevřel rty do tenké linky. „Celý uplynulý měsíc jsme to s nimi řešili. Můžeme s tím jít k soudu a pravděpodobně vyhraje, ale povleče se to. Vážně teď stojíme o negativní reklamu? Jsme ochotni kvůli tomu znovu vláčet dědečkovu jméno bahnem?“

S nechtutí jsem uznal, že má pravdu. Xenakis Aeronautics byla připravená na největší celosvětovou expanzi. Načasování vážně nebylo dobré.

A přesně na to Yiannis Petras spoléhal.

„Zmínil ses, že jsi mu nabídl deset milionů eur a on odmítl? Tak to zdvojnásobme,“ navrhl jsem.

Neo zavrtěl hlavou. „Už jsem to zkoušel. Připadá pro něj v úvahu pouze jedna ze dvou možností.“

Prudce jsem vydechl. „Ta první se uskuteční jen přes mou mrtvolu. Nenechám mu čtvrtinový podíl ve firmě,“ odvětil jsem chladně. „Ne za těch směšných čtvrt milionu, za které dědeček jeho otce z firmy vykoupil, a ten ho pak téměř zlikvidoval splátkami úroků!“

Společnost, kterou jsem celé ty vyčerpávající roky zachraňoval, měla nyní hodnotu několika miliard euro.

Bratr pokrčil rameny. „Pak to tedy bude druhá možnost. Sto milionů euro a sňatek s jeho dcerou, který musí vydržet minimálně rok.“

Přešel mi mráz po zádech.

Manželství.

S ženou, kterou jsem nechtěl, a rodinou, která

mi nepřinesla nic jiného než bídu, bolest a málem i krach.

Během formativních let svého života jsem byl svědkem toho, jak pád na dno dokáže obrátit členy jedné rodiny proti sobě. Doslova v zubech jsem nás vytáhl z bahna, zatímco ostatní se jen ušklíbili a čekali, až mi neúspěch konečně otevře oči a odhalí skutečnou pravdu o našich vzájemných vztazích.

Navenek byli Xenakisové považováni za silné a pospolité jedince, ale uvnitř rodiny to nikdy nepřestalo vřít. Každý den mě doprovázelo jejich špatně skrývané očekávání, že se všechno, čeho jsem dosáhl, jednou zhroutlí jako domeček z karet a historie se bude opakovat.

Takže zatímco si ostatní užívali ovoce mojí otrocké práce a dokonce se mohli přetrhnout, aby se mnou zůstali zadobře, hluboko uvnitř jsem věděl, že stačí jediný chybný krok a jejich frivolní loajalita bude pryč.

A nedokázal jsem jim to mít za zlé.

Jak bych mohl, když se moje osobní vztahy ubíraly stále stejnou destruktivní cestou? Každý milostný poměr, který jsem navázal, nakonec skončil jen honbou za penězi a postavením.

Proto jim teď nikdy nedávám víc než několik týdnů. Maximálně měsíců. Díky čemuž je pro mě myšlenka ročního vztahu s jednou ženou prostě... *nemyslitelná*.

Hrudník se mi kvůli neodbytnému nutkání proklít dědečka až do horoucích pekel za to, že mě postavil do této pozice, sevřel hanbou, ale potlačil jsem ji.

Už jsem se jednou v podobně nemožné situaci ocitl. Téměř z první ruky jsem věděl, co ho stálo udržet tuhle rodinu pohromadě. Sledoval jsem ty prohlu-bující se vrásky v popelavě šedé tváři, která se kdysi zářivě usmívala, a ramena, klesající pod tíhou ztráty.

Ano, měl mi o tom Damoklově meči, jenž mi teď visel nad hlavou, říct. Jenže byl mrtvý. A to kvůli

bezohledné chamtivosti rodiny Petrasových. Rodiny, jež byla pevně odhodlaná získat další libru masa, kterou si nijak nezasloužila.

„Těm sto milionům rozumím. Ale proč trvá na sňatku s jeho dcerou?“ zeptal jsem se, když ke mně konečně pronikla bratrova slova.

Neo znovu pokrčil rameny. „Kdo ví, co si muž jako Petras myslí? Možná se jí chce prostě zbavit. A vzít si Xenakise má rozhodně svoje výhody,“ zamumlal.

Otrásl jsem se nad připomínkou, že pro většinu lidí nejsme ničím jiným než chodící peněženkou.

„A tys tu ženu, kterou mi vybrali, potkal?“

Přikývl. „Je...“ Odmlčel se a potutelně se usmál. „Nechám tě, aby sis udělal vlastní názor.“ Pohledem přelétl můj šedý oblek na míru. „Ale myslím, že si budete rozumět.“

Než jsem se mohl domáhat vysvětlení, otec se naklonil za stolem dopředu. „Dost, Neo,“ okřikl ho a střelil po mně ocelově chladným pohledem. „Už to nemůžeme déle odkládat. Yiannis Petras chce odpověď dnes dopoledne.“

Tlak v mém hrdle se stupňoval – měl jsem pocit, že mě ta stahující se smyčka brzy udusí. Manželství bylo to poslední, co bych chtěl. S kýmkoliv. A zvláště ne s Petrasovou. Jak moji prarodiče, tak i rodiče kvůli jednání jejich rodiny padli málem až na dno, a babička nás vinou všech těch starostí a nalomeného zdraví také opustila předčasně.

Musí existovat jiné řešení...

„Jak se jmenuje?“ zeptal jsem. Vlastně mě to nezájímalo, ale potřeboval jsem čas na přemýšlení. Abych tohle šílenství dokázal vyřešit.

„Calypso Athena Petrasová. Ale myslím, že jí říkají Callie.“

Neo se znovu ušklíbl. „Dramatické jméno pro dramatickou situaci!“

Sevřel jsem ruce v pěst, jak jsem se pokoušel rozdýchat náhlou nevolností. Nejdřív málem položí

dědečkovu firmu a v podstatě rozvrátí naši rodinu, když ho tím přivedou do hrobu, a teď tohle...

„Ukaž mi tu dohodu.“ Musel jsem se přesvědčit na vlastní oči a najít způsob, jak se z toho vyvléknout.

Otec mi ji posunul po stole. S každým přečteným odstavcem jsem zatínal prsty do papíru silněji.

Dvanáct měsíců mého života, počínaje výměnou slibů a konče možností kterékoliv strany požádat o rozvod.

Dvanáct měsíců, během nichž by Petrasové, kteří se vlivem karmy dostali do ještě větších potíží, než jaké způsobili mé rodině, mohli plně využívat své nové pozice a privilegií s tím souvisejících.

Ohrnul jsem rty. Než se vůbec přiblížím k nějakému kostelu, nechám svoje právníky připravit rozvodové papíry. Pak jsem zhluboka vydechl, protože moje podvědomí už tu myšlenku přijalo.

„Zbytečně o tom nepřemýšlej, Axiosi. Za měsíc ti bude třiatřicet. Do příštích narozenin to máš z krku. Pokud to tedy přijmeš,“ snažil se mě povzbudit Neo.

Pomaloučku jsem opět získával kontrolu sám nad sebou. „Příliš tvrdě a dlouho jsem dřel, abych dostal naši rodinu zpátky na výsluní, než abych o všechno přišel kvůli nějakému chamtivému oportunistovi. Pokud tedy není jiné řešení... pak řekni Petrasovi, že se dohodneme.“

Otec s viditelnou úlevou přikývl, než po mně znovu střelil nervózním pohledem. Takovým, který opět nevěstil nic dobrého.

„Co ještě?“ Moje trpělivost visela na vlásku.

„Kromě toho, že zaplatíme svatbu, jim musíme dát i nějaké... věno. Petras požádal o Kosimu.“

Vyskočil jsem tak prudce, až jsem převrhl křeslo. „Prosím?“

Otec ztuhnul. „Na ten ostrov nikdo nevkročil od chvíle, co tvůj dědeček zemřel.“

„To ale neznamená, že bych ho chtěl přenechat synovi muže, který způsobil jeho smrt!“

V očích se mu mihla bolest. „Nevíme, jestli to tak je.“

„Nevíme? Copak jsi na vlastní oči neviděl, jakému tlaku musel čelit? Začal pít až potom, co odstartovaly ty problémy s Petrasem. Není divu, že mu selhalo srdce.“

„Uklidni se, brácho,“ přerušil nás Neo. „Otec má pravdu. Dům se skoro rozpadá a kolem není nic než plevel a kamení.“

Jenže já už se ocitl za hranicí rozumného uvažování. Zuřil jsem. Jak si mohl zatraceně dovolit žádat o něco takového?

„Děda ten ostrov miloval. Patří nám. Nenechám ho Petrasovi. Copak nestačí, že musíme souhlasit s touhle nechutnou dohodou?“

„Copak se nemůžeš přenést i přes tuhle poslední překážku?“ odrazil můj útok otec.

Nedokázal jsem vydržet v klidu a přešel jsem k oknu budovy, v níž sídlilo vedení Xenakis Aeronautics, letecké společnosti, kterou jsem řídil už téměř deset let. Dlouhou chvíli jsem pozoroval rušné aténské ulice, zatímco jsem se pokoušel smířit s tou poslední podmínkou.

Vycítil jsem, že se otec i bratr postavili každý z jedné strany za mě. Nic neřekli, jen čekali.

Čekali na tu jedinou odpověď, kterou jsem jim mohl dát. Ta slova mě páčila v hrdle. Zanechávala na jazyku pachůf popela. Ale muselo to tak být. Musel jsem ctít dědečkovu přání, ať už byl můj názor jakýkoliv. Jinak jsem riskoval všechno, co kdysi vybudoval. Riskoval jsem výsměch oběti, která si vybrala svou smrtelnou daň.

„Řekni Petrasovi, že to podepíšu.“

Otec mi s vděčností položil ruku na rameno a pak tiše odešel. Neo se rozhodl pro bujnější gratulace, ale jeho poplácání po zádech jsem téměř necítil.

„Přemýšlej o tom takhle. Za dvanáct měsíců budeš volný a znovu budeš moct nahánět supermodelky,

DEJ MNĚ MÉHO SYNA!

které ti budou doslova padat k nohám, aby sis je taky vzal. Já se toho mezitím s radostí ujmu místo tebe.“

„Pokud je nechceš honit s monoklem na oku, pak ti navrhuju, abys hodně rychle zmizel z mé kanceláře,“ zavrčel jsem.

Bratrův smích mi zněl v uších ještě dlouho poté, co za ním zaklaply dveře. V duchu jsem přísahal, že Petrasové za to, co provedli mé rodině, zaplatí. Než uběhne rok, budou litovat, že se s Axiosem Xenakimsem zapletli.

PRVNÍ KAPITOLA

„*Usměj se, Calypso. Je to nejšťastnější den tvého života!*“

„*Přidám trochu tvářenky... jsi tak bledá. A možná ještě lehce vystínuju ty tvoje nádherné oči...*“

Pod těmi nekonečnými vrstvami tylu, které nějaký bezejmenný návrhář považoval za skvělý materiál na svatební šaty, jsem sevřela ruce v pěst. Když to nepomohlo, kousla jsem se do jazyka, abych na místě nezačala ječet.

Už dávno jsem překročila hranici hysterie. *Tenhle* nešťastný stav jsem prožila o tři týdny dřív, kdy mě otec konečně informoval o tom, jak si představuje zbytek mého života. Prý teď byla řada na mně, abych obnovila rodinnou čest.

Po pár dnech nevíry, že dostojí svým záměrům, jsem si na ten podivný chlad kolem páteře zvykla. Dospěla jsem totiž k názoru, že to skutečně udělá.

Roky zahořklosti, ponížení a neschopnosti napodobit pochybný věhlas mého bezohledného dědečka ho jednou provždy strhly přes okraj propasti.

Ucítila jsem na tváři štětec. Vizážistka se rozhodla proměnit mě v nedočkavou nevěstu s rozzářenýma očima.

Jenže já měla k nedočkavosti daleko a rozhodně jsem nezářila štěstím.

Jedinou věcí, kterou v celé téhle mizérii odhadly správně, byly panensky bílé šaty. A kdybych měla

na výběr, už bych se s tím dávno vypořádala. Bylo mi čtyřicet a dokonce i ve své přísně střežené existenci jsem věděla, jak je to vzácné. Teď už jsem alespoň měla představu, proč mi otec zmařil každý pokus o sblížení s opačným pohlavím. Proč mi bezohledně zakazoval kamarády a omezoval svobodu.

Myslela jsem, že za to může matčin přešlap. Sice se vrátila jako zlomená marnotratná manželka domů, ale dala mu tím do rukou všechny zbraně, aby se ze snesitelně netolerantního muže stal děsivý tyran. Měla jsem za to, že mě nemilosrdně odsunul stranou kvůli své ublíženosti, jenže on se mnou měl úplně jiné plány.

Plány, kvůli nimž jsem se ocitla v téhle chvíli.

Můj svatební den.

Přišel další mrazivý záchvěv, ze kterého se mi roztrásla brada. Chvíli trvalo, než jsem se opět uklidnila.

Naštěstí ty tři ženy, které před čtyřiceti hodinami dorazily k nám domů, neustále mlely cosi o nervozitě a o tom, jak jsou moje rozjitřené emoce pochopitelné, vzhledem k tomu, koho si беру.

Axiose Xenakise.

Muže, kterého jsem nikdy nepotkala.

Samozřejmě jsem věděla, o koho jde. Znali ho všichni v Řecku. Neskutečně úspěšný letecký magnát, který řídil miliardovou firmu a stál v čele významné rodiny, jejíž neštěstí, na rozdíl od toho našeho, bylo díky odvážným inovacím mladého výkonného ředitele odvráceno.

Proslýchalo se, že Axios byl přesně tím člověkem, jehož předpovědi mohly způsobit růst nebo pád akciového trhu. Články, které jsem o něm četla, mě mátlly – myšlenka, že by jediná osoba mohla vládnout takovou mocí a autoritou, mi nedávala spát. A k tomu všemu byl ještě neskutečně krásný, i když trochu nelítostný.

V tom muži bylo skryto cosi hluboce znepokojivého.

Z jediného pohledu na jeho fotku jsem měla pocit, jako by mi viděl až do duše. Jako by dokázal odhalit moje nejniternější touhy a použít je proti mně. Z toho důvodu byl pravděpodobně vídán jen ve společnosti bohatých dědiček a celebrit.

Což vedlo k otázce, proč zrovna naše rodina? A ještě konkrétněji, proč *já*?

Co by mohl člověk, který chodil jenom se společensky významnými ženami, získat tím, že si mě vezme?

Věděla jsem, že to musí mít něco společného s tím samolibým výrazem, který otce už několik týdnů neopouštěl, ale který mi odmítl vysvětlit. Za všemi těmi úšklebky a uštěpačnými poznámkami, kdykoliv zaznělo jméno Xenakis, se skrýval nějaký plán, který zahrnoval mě.

V mých snech o svobodě se manželství rozhodně nevyskytovalo. Chtěla jsem si sama určovat, s kým se potkám a co při tom budu jíst. Chtěla jsem malovat, aniž bych se musela bát výčitek a odsuzování... Chtěla jsem žít podle *vlastních* pravidel.

Naděje, že toho jednoho dne dosáhnu, mi celé ty roky zabraňovala utopit se v zoufalství. Ale ne *takhle!*

Přinutila jsem se pohlédnout do zrcadla a prudce se odvrátila. Moje oči byly jak dvě pusté tůně. Tváře jsem měla uměle růžové a svěšené rty odrážely beznaděj, kterou jsem pocítovala už od chvíle, kdy mi otec oznámil, že si mám vzít naprostého cizince.

Moje okamžité odmítnutí vyvolalo jen pokrčení ramen, než zaútočil přímo na srdce. Využil moji jedinou slabost. Matku.

A jako bych ji svým vnitřním chaosem přivolala, štěbetání stylistek přerušilo tiché bzučení elektrického vozíku. Jakmile si uvědomily, že vjela do místnosti, přesunuly svou pozornost k ní.

Chopila jsem se příležitosti a rychle si otřela tváře ubrouskem. Broskvová rtěnka zmizela hned vzápětí.

Najednou jsem byla bledší než předtím, ale díkybohu už jsem nevypadala jako vyplašená laň. Rychle jsem si stáhla závoj, aby si ničeho nevšimly. Pak jsem sledovala, jak poskakují okolo matky.

Iona Petrasová bývala nádherná. V dětství mě její krása a radost ze života nepřestávaly udivovat. Její smích mi zlepšoval den a její láska k umění hnala kupředu moji vášeň k hudbě a malování.

Ale i s šednoucímí vlasy a omezená v pohybu byla stále krásná. Jenže se zlomeným tělem přišel i zlomený duch, jež nedokázal zahnat ani smích, ani předstírání. Dokonce ani čestná pozice matky nevěsty, která si má vzít muže, jež je považován za jakéhosi poloboha, na tom nedokázala nic změnit.

Bez řečí strpěla zájem stylistek a úsměv jí zakolísal jen ve chvíli, kdy jsme se střetly pohledem. Oči jí přetékalý nekonečným zoufalstvím, jež přišlo s doživotním trestem, který na sebe uvalila návratem domů, místo aby utekla, jak nejdál mohla.

Jenže stejně, jako jsem já dnes musela vytrvat kvůli ní, tak se ona před lety vrátila kvůli mně. A někdy během té doby přijala Iona Petrasová svůj osud.

„Nechte nás, prosím,“ požádala překvapivě silným hlasem.

Ženy odešly. Matka došla blíž s tváří staženou obavami. Dlouho dobu si mě jen prohlížela.

„Jsi v pořádku?“

Začala jsem panikařit, že se nějak dozvěděla o tom, co jsem před ní posledních několik týdnů skrývala. Sice jsem se neustále snažila ignorovat narůstající nepříjemný pocit v břiše, ale už to prostě nešlo. Nejen, že se z něj stala nepolevující tupá bolest, ale také připomínka toho, že ani moje zdraví není ve skutečnosti v mých rukou. Že bych mohla podlehnout stejné nemoci, která mi vzala babičku.

„Callie? Jsi připravená?“

Když jsem si uvědomila, že mluví o svatbě, znovu jsem pocítila nutkání podlehnout hysterii. A zoufalé